

BEDAK

ROMAN.

Bernhard Kellermann. — Za "G. N." priredil J. T.

(Nadaljevanje in konec).

Toda jaz nisem za to ustvarjena. Ljubim Te, toda Ti nisi zame. Moram Ti povedati, oprosti. Povem Ti zategadelj, ker hočem biti poštena. Ti nisi zame, pa tudi baron ni. Umolknila je in pogledala s svojimi svetlimi očmi v vrt. Na Eisenhutovem posestvu so cvetele češnje. Gledala je, pa ni videla ničesar. — Nato se je obrnila k Grau-u in ga opazovala z napolzaprtimi očmi. — Smehljala se je, toda v njenem smehu je bilo več bolesti kot pa veselja.

— Trden sklep sem napravila in tega sklepa ne morem več izpremeniti. — Povedati Ti hočem, zakaj nisi zame. — Predober si. Ti bi me nikdar ne silil k nobeni stvari, jaz bi se te nikdar ne bala. — Ne rečem, da ravno kaj takega zahtevam, toda ti bi moral biti močnejši, močan bi moral biti, tak, katerega se vsi boje. — Oprosti, če Ti ne morem tako povedati, kot občutim v srcu. — Zlate čase bi imela s Teboj, Ti ne veš, koliko sem se presanjala o tem, toda Ti nisi pravi.

Tako bled si, tako smrtno bled, miren si pa vseeno. — Ljubim Te, nikar ne misli, da Te ne ljubim. — Mogoče imaš več moči v sebi kot vsi Tvoji sosedi, ki se smatrajo močnim. — Mogoče si močan, pa nočeš izrabiti svoje moči? — Kljub temu pa nisi zame in tudi baron ni zame. — Ti boš moj prijatelj, vedno bom mislila nate, vedno bom sanjala, kako bi bilo, če bi bil pri meni. — Toda ni mogoče, ni mogoče. — Rekla sem ti, da bom tvoja, in mogoče bom res. — Ker pa nisi ti zame, tudi jaz za nikogar drugega ne bom. — Toda to ne more biti. — Pa saj Ti ne morem vsega povedati. — Moja mama hoče v kopališča, moj brat je zapravljenec, denarja manjka. — Bodi velik in ponosen. — Ne ugovarjaj mi, jaz sem vse dobro premislila. — Baron me ljubi in bo napravil vse zame. — Mogoče bi bila pa veliko srečnejša s Teboj.

Nikar ne misli, da mi je bilo lahko priti k Tebi in Ti vse povedati. — Če bi hotela, bi Ti pisala pismo, pa bi bil konec besedij. — Poskušala sem že, tri dni sem pisala pismo, pa sem vse skupaj strgala in prišla k Tebi. — Preveč Te ljubim, da bi odšla brez slovesa. — Kako se svetijo Tvoje oči. — Ravno take so kakor Suzanine, ko je imela mrzlico.

Adeline ustnice so se še bolj tresle. — Ostanite zdravi — je rekla — saj ni izhoda. — Sedaj veš vse, kaj naj storim? — Nobena sila na svetu mi ne more pomagati. — Ni pomagalo, da sem šla k Eisenhutu, da sem ga gladila po glavi, da sem klečala pred njim in ga moletovala za desetisoč mark. — Ni pomagalo, da sem dala zažgati grad, misleč, da bom dobila zavarovalnino. — Mater ljubim, Tebe ljubim, toda to še ni vse. — Jaz ljubim samo sebe. — Revščine se bojim in resnice se bojim. — Tako dober si in tako lep, toda ni ga izhoda. — Rotim Te, da ne zineš niti besedice. — Tako nezrečeno mi je žal po Tebi. — Ostanite zdravi!

Z vso silo je objela Grau-a in ga poljubila na ustnice. — Bodi zdrava in srečna, Adela.

Adela je šla. In ves čas, ko je stopala po vrtu ob živi meji, mu je mahala z roko v pozdrav.

Zatem je odšla. Grau je ostal sam. — Sedel je na stol in se ni gnil. — Njegove poteze so zadobile izraz groznega razočaranja. — Obrvi so se mu namršile, oči povečale, usta so bila napolodprta.

Celo noč je bil tako, in ko se je zdanilo, je še vedno sedel na stolu.

DVANAJSTO POGlavJE.

Grau je ustal in rekel sam pri sebi: — Možak mora junaško prenašati bridko usodo in se ne sme tresti.

Toda kolena so mu klecala, v glavi se mu je vrtelo. — Šele tedaj je začutil, da mu je gorelo čelo v silni vročici. — Legel je na zof in se zagledal v strop. — Proti večeru se je privlekel k pisalni mizi in napisal dolgo pismo svojem prijatelju vrtnarju. — Prosil ga je, če bi ga vzel za nekaj dni k sebi. — Potem je zopet legel in par ni zapustil postelje.

Vrtnar mu je odgovoril in pisal, da lahko pride. Grau je spravljal svoje stvari v potno torbo, postavil na krožnik velik kos mesa za miši, ostala jedila je pa vrgel psu v kuhinjo.

— Sedaj je čas — mu je nekaj reklo. — Odvrnil je: — Da — in je šel. — Sklenil je posloviti se še od Mamice. Odpravil se je po bližniji proti mali hišici, kjer je stanovala. — Hodil je počasi, ker ga je bolelo v prsih.

Solnce se je nagibalo proti zapadu.

Na mostu je bil srečal potepuha, ki je imel na sebi raztrgano obleko, njegov obraz je bil pa poln rdečastih koein.

Grau se mu je odkril, mu ponudil roko in ga vprašal: — Kam ste namenjeni?

— V mesto — je odvrnil potepuh ves začuden. — K nekemu gospodu sem namenjen, k gospodu Grau-u. — Ali veste, kje stamuje?

Grau se je smehljaj. — Danes je odpotoval. — Toda kaj zato. — Nate, tukaj vzemite.

Dal mu je denarnico žepni robe in nož. — Vzemite, vzemite, saj je vseeno, če je odpotoval. — Saj se ni treba zahvaljevati. — Vzemite, vzemite!

Slekel je suknjo in jo vrge potepuhu v naročje.

Zatem je stekel po zelenem travniku.

— Dober dan, Mamica! — je vzkliknil, ko je došel pred hišo.

— Posloviti sem se prišel. Pogledaj me vendar!

Mamica se je začudila, ker je bil brez suknje. — Ali greš? — Kam si namenjen? Vstopi!

— V svet sem namenjen, Mamica. — Najprej bom obiskal vrtnarja, svojega prijatelja, ki je neznansko dober človek. Pisal mi je, da pridem lahko brez skrbi in se podčrtal je ta stavek. — Podčrtal ga je, pomisli, Mamica. — Pri njem bom in gledal cvetlice. — Pomisli, on je vrtnar, pričakuje me, pomisli. — Jutri zjutraj bom že tam. Dober človek je, Mamica, v zaporu sem se seznanil z njim. — Že ko sem ga v prvič videl, sem vedel, da ni morilec. — Samo pogledal me je, pa sem že vedel, da ni. — Zaradi umora je bil obsojen in je deset dolgih let preživel v ječi. — Potem se je pa izkazalo, da je bil morilec lastni brat umorjenega. — Vrtnarja so bili le upijali in ga peljali k mrtvecu. — Take stvari se dogajajo na svetu.

— Za božjo voljo, kaj Ti je vendar? — je vzkliknila Mamica.

— In ne veš, kako me ima rad. — Ne boj se, ne bom mu v nadlego. — — —

— Stopi v sobo!

Šla je v kuhinjo po malo okrepčilo, ko se je pa vrnila, je našla Grau-a sedeč-ega v naslonjaču.

Z veliko težavo ga je spravila v posteljo, kjer je ležal nekaj tednov v hudi mrzlici.

— Nikar si toliko ne prizadevaj, Mamica, — ji je rekel, ko je prišel po enem mesecu v prvič k zavesti.

Potem so ga prenesli v Suzanino spalnico. — Gledal je skozi okno in videl prav do mosta. — Vsak dan dvakrat se je vlekel preko mosta rmen poštarški voz, vsak dan štirikrat je žvižgal mimo mesta vlak.

Večkrat je poslušal vstati. — Na pot moram! — Moj Bog, toliko dela me čaka. — Poskušal je vstati, toda njegove noge so bile prešle, da bi ga zavoje nositi.

Pokosili so travo, pa je nova zrasla, in zopet so jo pokosili, pa je segnila v dežju. — Nastopila je jesen.

Grau-a je tresla mrzlica. — Ko se je malo zavedel, je napisal dvoje pisem; prvo je bilo dolgo, drugo je obsegalo pa le par vrstic.

— Pismi je izročil Eisenhutu.

In ko se je nekega jesenskega dne prebudil, je imel polna usta krvi. — In tedaj se mu je zazdelo, da vidi v kotu prikazen:

— Oprosti, Suzana, oprosti! — je vzkliknil. — Ljubim sem Te, toda oprosti, da sem ljubil preveč. — Oprosti, da sem ljubil preveč.

— Dobro je — je zašepetala prikazen in izginila.

In isti hip je že stala v kotu druga prikazen.

Prikazen je bila podobna ženski s katero se je nekoč v sanjah izprehajal, ko so se vrtinjele zvezde.

V duši mu je naenkrat postalo zelo lahko, v srce se mu je pa naselilo veselje.

Ponoči je umrl Grau.

Umrl je, ko se je daniilo, in Eisenhuta, ki je bil pri njem, je vzbudilo tožeče pasje lajanje. — Pogledal je Grau-a, in njegov obraz je bil tako lep in miren, da je moral nehoti zajokati.

Sel je na dvorišče in ga poskušal pregnati. — Pes je tulil in se ni čisto nič zmenil za kamenje ki ga je metal nanj.

TRINAJSTO POGlavJE.

Ko so Grau-a pokopali, je deževalo. — Veliko ljudi je prišlo k pogrebu, med njimi se celo nekoliko tujecev. Krsta je bila pokrita z vencem. — Neki vrtnar je bil prisel čudovito lep venec; tako lepega venca ni še nikdo prej videl. — Tudi Adela je prišla.

Pastor iz Weinberga je govoril na grobu.

Poleg groba sta stala dva tuja častnika in držala čaki v rokah.

— Kdor je poznal Grau-a je vedel, da sta to njegova brata.

Pastor je govoril in govoril. — Govoril je o Grau-u in ljubezni do bližnjega, o nebeskem vladarju in o drugih stvareh. — Čimbolj je govoril, tembolj zaničljivo se je smejal Eisenhut. — Pastor ga je ježno gledal.

In ko je pastor končal, je stopil Eisenhut na grob.

— Visokocastni navzoči — je govoril — ta mož, ki smo ga danes tukaj pokopali — je bil...

Nadaljevati ni mogel ker ni bil govornik.

Ljudje so se pridruženo smejali.

Adela se je napolnila k Mamici. — Sedela je sama v svoji sobici in si podpisala glavo z rokami.

— Oh, gospodična! Vi ste! — je vzkliknila. — Če bi Suzana vedela, da ste me obiskali.

Adela je sedla poleg nje in rekla: — Kdo bi si mislil, da je tako bolan, in da bo tako hitro umrl.

Mamica je zastokala. Da, že od nekdaj je bila tako slaboten otrok.

Po kratkem molku je rekla Adela: — Ali je veliko pretrpel?

Mamica ni dolgo odgovorila. — Slednjič je jo pogledala rekoč: — Ne, čisto nič ni trpela. — Niti vedela ni, da bo umrla. — Suzana! Suzana!

Adelo je streslo po vsem telesu, potem je pa kimalo odšla.

Na mostu je stal Eisenhut in čakal. — Priklonil se ji je in vzel iz žepa pismo.

— Neko pismo imam za Vas, molostljiva gospa. Na cesti se Vas nisem upal nagovoriti.

Adela se je smehljajala in mu ponudila roko. — Oh, Vi ste, gospod Eisenhut? — Zelo sem vesela, da sva se srečala. — Lepo je bilo, da ste poskušali govoriti danes na grobu.

Eisenhut jo je začuden pogledal. — Zadnji čas se je zelo izpremenila. — Bila je bleda in je veliko starejše izgledala. — Tudi njen glas je bil drugačen. — Tudi če je glasno govorila je postal glas sčasoma tišji, slednjič se je pa izgubil v nerazumljivo šepetanje.

Vzela je pismo.

— Saj je vendar odprto.

— Da, izročil mi je odprtega.

— Idiva malo skupaj, če hočete, gospod Eisenhut. — Kako je bilo zadnji čas z Grau-om? — Vi ste bili njegov prijatelj in ste bili zadnji čas pri njem.

Eisenhut je povedal, vse kar je vedel.

— Tudi Vaše ime je parkrat imenoval, blagorodna gospa.

Adela se je smehljajala in nalahko zardela. — Kako mi je rekel? — Adela.

Dolgo časa je molčala. — Kdo bi si mislil, da bo tako prišlo? — je rekla slednjič.

— Zdravnik pravi, da se je nalezil boleznijo od Suzane.

Ko sta prišla do vhoda v park, je Adela ponudila Eisenhutu roko.

— Mogoče se bova še kje srečala, če se podaste na pot. — Jaz bom odpotovala proti jugu. — Še enkrat lepa hvala. — Žal mi je, da sem Vas včasih žalila. — Upam, da bo vse dobro, če se bova še kje srečala. — Zdravstvujte.

Potem se ji je orosilo oko in rekla je s šepetajočim glasom: — Škoda ga je bilo. Dober človek je bil.

Nato se je pa zasmejala in ponudila Eisenhutu roko. — Eisenhut jo je spoštljivo poljubil. — Odšla je počasi v park, in ko je dospela do stopnice, so bile njene noge tako težke, da se je komaj prestopala.

Eisenhut je še tisti večer odpotoval proti jugu. — — —

To je pa pismo, katerega je pisal Grau Adeli:

— Čuvaj svojo družo, prijateljica moja. — Tvoja duša je edino, kar imaš. — Neizoprljivo je življenje, neizoprljivo je smrt. — Ni ga konca in ga ni. — Nepristano se bova srečevala v kraljestvih nad zvedami.

— Naznanim vam, da sem prejel od vas izvlečke za delati pijačo. Lepo se vam zahvalim in vam potrjujem, da je res tako blago kakor ste vi pisali. Pošljite še itd.

Takih in enakih pisem, dobim vsaki dan, kar je jasno, da je blago v resnici hvale vredno.

Pišite na:

Z. JAKSHE

Box 366 North Diamond Station, PITTSBURGH, PA.

ZASTONJ
deset (10) HASSAN kuponov
(IZREŽITE TA KUPON)

TA POSEBNI KUPON je vreden deset (10) HASSAN CIGARETNIH KUPONOV ako se ga predloži skupno s devetdesetimi (90) ali več rednimi HASSAN CIGARETNIH KUPONI v kaki naši HASSAN PREMIJSKI POSTAJ ali pri

THE AMERICAN TOBACCO CO.,
Freedom Dept. 499 Broadway, New York, N. Y.
(Ta ponudba upamo 31. decembra 1915.)

NAZNAVILLO.

Rojakom v državah Illinois in Wisconsin naznanjamo, da jih bodo obiskal naš zastopnik

Mr. FRANK MEH

kateri je opravičen pobirati naročnino za list "Glas Naroda" in izdajati pravoveljavna potrdila. Rojakom ga toplo priporočamo. Upravištvu "Glas Naroda".

Prosti nasvet in informacije priseljencem.

"The Bureau of Industries and Immigration" za državo New York varuje in pomaga priseljencem, ki so bili osleparjeni, oropani ali s katerimi se je slabo ravnalo.

Brezplačno se daje nasvete priseljencem, kateri so bili osleparjeni od bankirjev, odvnetikov, trgovcev z zemljišči, prodajalcev parobrodskih listkov, spremljevalcev, kažipotov in posestnikov gostiln.

Daje se informacije v naravnih zacijskih zadevah: kako postati državljan, kjer se oglašiti za državljsanske listine.

Sorodniki naj bi se sestali s priseljenci na Ellis Islandu ali pri Barge Office.

DRŽAVNI DELAVSKI DEPARTMENT
(State Department of Labor)
BUREAU OF INDUSTRIES AND IMMIGRATION.

Urad v mestu New Yorku: 26 East 29th St., odprt vsaki dan od 9. ure zjutraj do 5. popoldne in v sredo svečer od 8 do 10. ure.

POZOR ROJAKI!

Najbolj uspešno mazilo za ženske laske, kakor tudi za moške brke in brado. Ako se rabi to mazilo, razstave v 6 tednih krasni, gosti in dolgi lasje, kakor tudi moški krasne brke in brado in ne bodo odpadali in ne ovirali. Revmatizem, kostel ali trganje v rokah, nogah in križu v 8 dneh popolnoma ozdravi. rane, opekline, bule, ture, kraste in grinte, potne noge, kurje oči, bradavice, cehiline v par dneh popolnoma odstranijo. Kdor bi moja zdravila brez uspeha rabil, mu jamčim za \$5.00. Pišite takoj po ceni in knjižico, pošljem zastonj.

JAKOB WAHČIČ.

1092 E. 64th St., Cleveland, Ohio.

ROJAKI NAROČAJTE SE NA
"GLAS NARODA", NAJVEČJI
SLOVENSKI DNEVNIK V ZDR
DRŽAVAH

Veliki vojni atlas

vojskujočih se evropskih držav in pa kolonij-skih posestev vseh yelesil.)

Obsega 11 raznih zemljevidov.

na 20tih straneh in vsaka stran je 10 1/2 pri 13 1/2 palca velika.

Cena samo 25 centov.

Manjši vojni atlas

obsega devet raznih zemljevidov

na 8 straneh, vsaka stran 8 pri 14 palcev.

Cena samo 15 centov.

Vsi zemljevidi so narejeni v raznih barvah, da se vsak lahko spozna. Označena so vsa večja mesta, število prebivalcev držav in posameznih mest. Ravno tako je povsod tudi označen obseg površine, katero zavzemajo posamezne države.

Pošljite 25c. ali pa 15c. v znakah in natančen naslov in mi vam takoj odpošljemo zaželeni atlas. Pri večjem odjemu damo popust.

Slovenic Publishing Company,

82 Cortlandt Street,

New York, N. Y.

NAJBOLJŠA

SLOVENSKO-ANGLEŠKA SLOVNICA

Prilježna za slovenski narod, s sodelovanjem več strokovnjakov, je založila Slovenic Publishing Co., 82 Cortlandt Street, New York, N. Y.

Cena v platnu vezanji \$1.00. Rojaki v Cleveland, O. dobe isto v podružnici Fr. Sakser, 1604 St. Clair Ave., N. E.

Compagnie Generale Transatlantique

(Francoska parobrodna družba.)

Direktna črta do Havre, Pariza, Svico, Inomesta in Ljubljano.

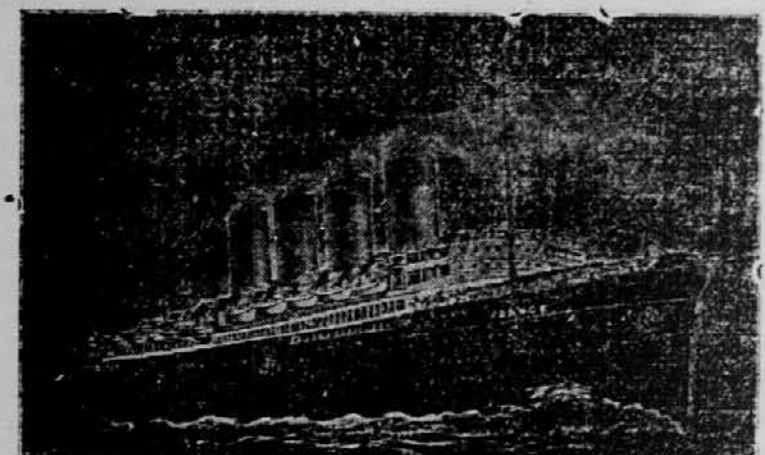
Poštali parniki soj

"APPROVE" na dva vrelca

"LA SAVOIE" na dva vrelca

"TAZORANE" na dva vrelca

"LA FRANCE" na dva vrelca

Korrespondenčni parniki soj

"Chicago", "La Touraine", "Rochambeau" in "Niagara"

Glavna agencija: 19 STATE STREET, NEW YORK

corner Pearl St., Oheobrough Building.

Poštali parniki odplujejo vedno ob sredah in pristanjke Novičke ST. N. E.

Zanesljivo pride sedaj

denar v staro domovino.

Do dobrega sem se prepiral, da dosepejo [denarne] pošiljlatve tudi sedaj zanesljivo v roke naslovnikom; frazlika je le ta, da potrebujejo pošiljlatve v sedanjem času 20 do 24 dni.

Torej ni nobenega dvoma za pošiljanje denarjev sorodnikom in znancem v staro domovino.

100 K velja sedaj \$16.50 s poštnino vred.

FRANK SAKSER

82 Cortlandt Street,

New York, N. Y.

6104 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.